

Kommunal- og regionaldepartementet
Bolig- og bygningsavdelingen
Postboks 8112 Dep.
0032 OSLO

KOMM. OG REG. DEP	
01 DES 2005	
05/2258-58	
Ark	451.0
Avd.	BB/BY/EAH

Horten, 30. november 2005.

Deres ref. nr. 05/2258

HØRINGSUTTALELSE : Vedr. skilt og reklame i NOU 2005:12 Mer effektiv bygningslovgivning II

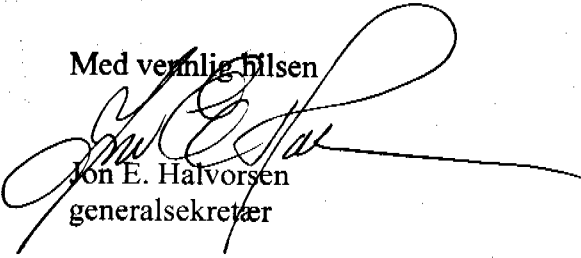
På vegne av Skilt- og dekorforeningen (SDF), som representerer i underkant av 100 bedrifter, som designer, produserer og monterer skilt og reklameprodukter over hele landet, vedlegges høringsuttalelse i forbindelse med ovennevnte NOU, hva skilt og reklame angår.

Høringsuttalelsen er utarbeidet av arkitekt Morten I. Kerr i samarbeid med styret i SDF. Kerr er for øvrig redaktør i SDF's forholdsvis nyetablerte tidsskrift PROFILERING, som bl.a. har til målsetting å sette søkelyset på skilting og dekorering i det offentlige rom. Gjennom tidsskriftet fokuseres det på estetikk, lover og regler og myndighetenes mer eller mindre interesse og evne til å følge opp sitt eget regelverk. Tidsskriftets målgrupper er arkitekter, entreprenører, butikkjeder, reklamebyråer, kommuner og fylkeskommuner og en del utvalgte sentrale instanser. Ovennevnte målgrupper mottar i dag nevnte tidsskrift vederlagsfritt, enten gjennom posten eller gjennom innstikk i enkelte av målgruppens fagblader. Siste nummer av PROFILERING vedlegges dette høringsutkastet.

SDF er fortsatt i en oppbyggingsfase og har som målsetting å markere seg innad i bransjen for bl.a. å heve kompetansen blant medlemmene gjennom kursvirksomhet og på sikt gjennom en offentlig yrkeskompetanse. Videre vil SDF delta aktivt i den offentlige, pågående og kontinuerlige debatten rundt temaet skilt og dekor i det offentlige rom. Derigjennom ønsker man å bidra til en større forståelse for en mer estetisk anvendelse av skilt og dekor og for å bidra til en bedre forståelse og kompetanse hos de myndigheter, lokalt og sentralt, som er satt til å håndheve regelverket på angjeldende område.

SDF og dets styre ønsker et tettere samarbeid med myndigheter, lokalt og sentralt, som beskjeftiger seg med ovennevnte spørsmålsstillinger på angjeldende fagområder.

Med vennlig hilsen

Jon E. Halvorsen
generalsekretær

Vedlegg.

NOU 2005:12 – Høringsuttalelse vedr. skilt og reklame

Det henvises til NOU 2005:12 og de forslagene til forandringer av plan- og bygningsloven som omhandler skilt og reklame.

Situasjonsbeskrivelse:

Utendørs skilt og reklame har de siste 10-15 årene med rette blitt viet mye offentlig oppmerksomhet, noe som også har kommet til uttrykk i de siste revisjonene av både veiloven og plan- og bygningsloven. Håndbøker og veiledere har sett dagens lys, og flere kommuner har nye og oppdaterte retningslinjer og vedtekter til pbl's § 107, gjerne basert på den samme litteraturen.

I denne sammenheng er det spesielt verdt å trekke frem det arbeidet Skilt- og dekorforeningen har startet ved å utgi de første to utgavene av fagtidsskriftet "Profilering" (se vedlegg). Foreningen ønsker å videreutvikle denne satsningen i årene som kommer for å drive holdningsskapende virksomhet omkring bransjens bidrag til estetikk i det offentlige rom, og der målgruppene er myndighetsutøvere, formskapere og brukere av skilt og dekor.

I tillegg har Standard Norge i over ett år arbeidet med å revidere NS 3041, en til nå ganske usynlig og lite påaktet standard. Synliggjøringen av den nye standarden vil bli høyt prioritert og kan således bli til nytte for aktørene i byggebransjen.

Blant skilt- og reklameaktørene har man de siste årene kunnet registrere en viss profesjonalisering og noe øket forståelse for myndighetenes krav til estetikk i det offentlige rom. Samtidig har en rekke firmaer søkt om og fått sentral foretaksgodkjenning, hvilket til en viss grad skulle garantere at myndighetskravene er godt kjent. Denne positive utviklingen ble dessverre reversert ved den siste revisjonen av PBL, da særkoden for skilt- og reklame-bransjene (295) ble fjernet. Mange foretak har kompensert for dette ved å søke om lokal foretaksgodkjenning, mens andre velger å se bort fra kravene om søknadsplikt.

I tillegg er det en kjensgjerning at bare et betydelig mindretall av alle søknadspliktige skilt- og reklameinnretninger omsøkes, delvis grunnet lang saksbehandlingstid i kommunene, til dels svært ulik håndtering av skilt- og reklamesaker, og ikke minst det faktum at mange aktører fremdeles ikke finner det bryet verdt å sette i gang en komplisert byggesak for – etter manges mening – et ganske ubetydelig tiltak.

Samtidig opplever mange kommuner stort press i saksbehandling av byggemeldinger, både m h t behandlingstid og gebyrinntekter. Satsningen på estetikk i det offentlige rom er etterhvert blitt noe nedjustert i forhold til for 5-10 år siden, og kontroll med og saksbehandling av tiltak i strid med både materielle og formelle krav i lov og forskrift blir knapt nok prioritert.

Denne situasjonsbeskrivelsen er ikke ulik den undertegnede skrev i april 2002 i forbindelse med siste revisjon av loven (se vedlegg). Mange av de anførselene og anbefalingene som fremkom der er fremdeles (minst) like aktuelle ved denne korsveien, og de påfølgende vurderingene og anbefalingene er derfor en bearbeidelse og videreføring av disse.

Generelt om de foreslåtte forandringene:

- **Begreper og definisjoner:**
Begrepene "skilt og reklame og lignende" opprettholdes. Dette vil bli kommentert.
- **Søknadsplikt:**
Søknadsplikten opprettholdes og overføres fra § 93.g til ny § 20-1.i). Meldeplikt

for mindre skilt- og reklameinnretninger etter § 86 a) bortfaller. Dette vil bli kommentert.

- **Foretaksgodkjennelse og fjerning av særkoden 295:**
Lokal foretaksgodkjennelse bortfaller. Sammen med innskjerping av søknadsplikt og tidligere fjerning av særkoden 295 vil denne utviklingen bli kommentert.
- **Sanksjoner:**
Tvangsmulkt og overtredelsesgebyr tilfaller kommunene. Dette vil bli kommentert.
- **"Midlertidige, søknadspliktige tiltak":**
Kommunens adgang til å kreve fjernet eller forandret skilt-tiltak vil bli kommentert.

Begreper og definisjoner:

Så lenge skilt- og reklameinnretninger har vært regulert gjennom plan- og bygningsloven har man operert med begrepene "*skilt og reklame o.l.*", først under særbestemmelsen i § 107, senere også i bestemmelsen om søknadsplikt i § 93.g). Dette har antagelig vært gjort for å kunne skille begrepene og på den måten stille ulike krav til dem, for eksempel ved å forby reklame i boligstrøk eller på fredete bygninger eller for å kunne stille ulike krav til søknadsplikt (det siste forøvrig fjernet ved siste revisjon).

Det man på denne måten gjorde var å sammenblande et tiltak som 1) en *fysisk innretning* og 2) *innretningens budskap/innhold*, noe som har vist seg vanskelig å håndtere i praksis. "Hjelpebegrepene" *skilt- og reklameinnretning(er)* og *reklameskilt* dukket opp, både i loven og forskriften. All den stund loven skiller mellom skilt og reklame (og gir dem ulikt innhold), eksisterer egentlig ikke fenomenet *reklameskilt*, men det er antagelig sproglig korrekt, på lik linje som *takskilt*, *fasadeskilt*, *virksomhetsskilt*, osv.

Da Oslo kommune i begynnelsen av 90-tallet arbeidet bevisst med skilt- og reklameproblematikken, fant man det hensiktsmessig og nødvendig å definere begrepene skilt og reklame for å få etablert en håndterlig begrepsverden og fordi det hadde betydning for forståelsen og håndteringen av kommunens vedtekt. Disse definisjonene er godt innarbeidet i kommunen den dag i dag – i hvert fall på papiret – og er blitt videreført gjennom fagartikler i tidsskriftet "Profilering" (se vedlegg, Profilering nr. 1 2005).

Komiteen som har arbeidet med revisjonen av NS 3041 har brukt en del tid på denne problemstillingen og adopterte til å begynne med de samme definisjonene. Etterhvert ble komiteen klar over vanskelighetene ved å sammenblande de fysiske innretningene og budskapene, og den heller nå til den oppfatning at *skilt* er et uttrykk for den fysiske innretningen. Den kan igjen ha ulikt innhold: informasjon, henvisning, stedlig virksomhet, reklame, osv., og man snakker da om *informasjonsskilt*, *henvisningsskilt*, *virksomhetsskilt*, *reklameskilt*, osv. Skilt kan også beskrives ved deres *plassering*, og vi snakker da om f eks *fasadeskilt*, *uthengsskilt*, *taksskilt*, *frittstående skilt*, igjen mer sproglig korrekt og forståelig.

En annen ting er at i forhold til estetikk (og for den saks skyld trafikkfare) kan det bare unntaksvis ha betydning hva slags *budskap* en innretning har: et fasade- eller takskilt er sjelden mer eller mindre "... skjemmende eller sjenerende i seg selv, i forhold til omgivelsene eller for trafikken ..." om det står Coca Cola eller Baker Hansen på det.

Komiteen innser allikevel at fokuseringen på skilt som utelukkende en fysisk innretning ikke helt dekker det loven skal ta stilling til, f eks *projiserte budskap*, *flagg*, *vimpler*, *bannere*, *seil*, *ballonger*, *markiser*, osv., alle innretninger som kan inneholde ulike former for "kommersielle" budskap, men som ikke er fysiske innretninger som det er naturlig å omtale som *skilt*. Dette anbefaler man løst ved å innføre begrepet "*og lignende*"

(innretning)", noe det er en innarbeidet tradisjon for. Hva som ligger i dette bør defineres i forskrift eller veileder til forskrift.

Det anbefales da at §30-3 heter "Skilt og lignende", og at dette begrepet også innarbeides i §20-1.

Søknadsplikt:

I høringsuttalelsen fra april 2002 argumenterte undertegnede for at mange tiltak burde fritas for søknadsplikt, under visse forutsetninger (se vedlegg). Dette ble delvis fulgt opp gjennom revisjonen ved at noen tiltak ble gjort meldepliktige etter § 86 a), mens størrelseskravene ble lempet. Det er usikkert om dette egentlig har hatt noen praktisk betydning for tiltakshavere, ansvarlige foretak og kommunene.

Det nye lovforslaget er, derimot, et skritt i feil retning, der alle skilt-tiltak nå gjøres søknadspliktige etter § 20-1 i), selvom det åpnes for at "mindre tiltak utendørs" kan fritas for søknadsplikten (§ 20-3 d). Her er det departementet gjennom forskrift som skal bestemme hvilke typer tiltak som fritas.

I tråd med høringsuttalelsen fra 2002 føler jeg at dette kan være utilstrekkelig, både for bransjene eller kommunene, og det anbefales at kommunene gjennom lokale vedtekter selv kan bestemme hvilke tiltak de ønsker kontroll med gjennom søknad – under visse lovpålagte forutsetninger:

1. Skilt- og lignende tiltak (i tiltaksklasse 2) opprettholdes som i dag med søknadsplikt hjemlet i § 20-1 i).
2. Mindre skilt- og lignende tiltak (tiltak i tiltaksklasse 1) fritas helt for søknadsplikt, forutsatt følgende:
 - a. tiltaket er utført av foretak med sentral foretaksgodkjennelse (se anmerkninger under) og merkes med foretakets navn og telefonnummer;
 - b. kommunen har en "moderne" og oppdatert vedtekt, alt. retningslinjer, til pbl's § 30-3;
 - c. kommunen forplikter seg til å benytte frilagte ressurser til økt kontroll og saksbehandling av prioriterte tiltak som åpenbart er i strid med materielle (og formelle) krav gitt i lov og/eller vedtekt (se under: Sanksjoner);
 - d. materielle krav etter § 30-3 med lokal vedtekt/retningslinjer må også gjelde *ikke søknadspliktige tiltak*, og kommunen må ha adgang til å kreve slike tiltak forandret eller fjernet hvis de ikke tilfredsstillende slike krav, jfr. § 30-3, annet ledd.
3. Ved dyre eller potensielt kontroversielle tiltak kan tiltakshaver kreve å få behandlet søknad om tillatelse hos kommunen etter § 20-1 i).

Det kan tenkes at disse endringene er mulig å få til gjennom den foreslåtte lovteksten (§ 20-3 d) og f) og forskrift som presiserer punktene over, alternativt bør *skilt og lignende* tas inn i § 20-3.

Foretaksgodkjenninger:

Efter at tradisjonelle skilt-foretak uten spesialkompetanse som ofte ligger langt unna slike foretak ikke lenger kan stå som ansvarlig søker, prosjekterende, utførende, osv. av sine egne tiltak gjennom fjerningen av spesialkoden 295, har foretakene – i beste fall – vært prisgitt kommunene for lokal foretaksgodkjennelse. Ved at lovendringen foreslår å fjerne denne *overgangsordningen* som den i sin tid var ment som, fratras disse foretakene muligheten til å stå som ansvarlig søker, prosjekterende, osv. av tiltak som de fleste av

dem faktisk har spisskompetanse på, all den stund de færreste har arkitektfaglig kompetanse.

Konsekvensene av dette kan være at en hel bransje utelukkes fra byggebransjen, at enda færre foretak ser seg tjent med å søke om tillatelser for søknadspliktige tiltak, og at det blir enda vanskeligere for kommunene å fange opp en enda større mengde "lovløse" aktører.

Det anbefales derfor å gjeninnføre en særkode for skilt-foretak, gjerne gjennom større krav til sentral foretaksgodkjennelse for denne typen foretak og en aktiv oppfølging av foretakene som søker om og får sentral foretaksgodkjennelse.

Sanksjoner:

Ved overtredelser av plan- og bygningsloven foreslås det at plan- og bygningsmyndighetene gis adgang til å ilegge *overtredelsesgebyr*, samtidig som adgangen til å ilegge *tvangsmulkt* opprettholdes, mens mulkten tilfaller kommunen. Dette bifalles.

Det er noe uklart hva forskjellen på *overtredelsesgebyr* og *tvangsmulkt* er, men at de tilfaller kommunen kan virke som et insitament til å drive kontroll med tiltak i strid med materielle og formelle krav i lov, forskrift og vedtekt.

Midlertidige, søknadspliktige tiltak:

I forslaget til ny § 30-3, annet ledd, er henvisningen til *"fjerning eller endring kan skje uten hinder av tillatelse som er gitt for et bestemt tidsrom"* fjernet. Dette er gjort under henvisning til at kommunene som regel behandler skilt og reklame og lignende som midlertidige, søknadspliktige tiltak. Tidligere ble tillatelse gitt "inntil videre eller for et begrenset tidsrom", og sa følgelig noe om at denne typen innretninger har en annen og mye kortere forventet levetid enn andre byggverk: de kunne følgelig kreves forandret eller fjernet hvis de var i strid med materielle krav i loven ("skjemmende eller sjenerende i seg selv, i forhold til omgivelsene eller for trafikken"), så fremt tillatelsen ikke var gitt for et bestemt (og kort) tidsrom.

Slik endring eller fjerning kunne forlanges selv når tillatelse forelå (jfr. to saker i Oslo kommune fra midt på 90-tallet). Ved at tidsrommene for tillatelse ("inntil videre eller for et bestemt tidsrom") bortfalt ved siste revisjon av loven, samtidig som bestemmelsen om fjerning eller forandring i 2. ledd er opprettholdt, har det i noen kommuner oppstått uklarhet omkring kommunens adgang til fjerning/forandring av skilt og reklame som er i strid med materielle krav i loven når tillatelse er gitt.

Når tidsromsbegrensningen for adgangen til å fjerne eller forandre nå bortfaller, samtidig som NOU-utvalget understreker midlertidigheten i skilt-tiltakenes karakter, må man gå ut fra at kommunen til enhver tid vil ha anledning til å kreve fjernet eller endret ethvert skilt-tiltak som er i strid med lov/vedtekt. Dette bør i såfall presiseres, f.eks. i forskrift.

Det er ennå uklart om denne forandringen og konsekvensene av den er hva utvalget har i tankene. Alternativt kan det være hensiktsmessig å gjeninnføre tidsangivelsene for tillatelse og adgangen til fjerning/forandring (se høringsuttalelsen fra 2002).

mvh

Morten I Kerr

Skilt- og dekorforeningen

uttalelse

pbl's
§§ 86 – 93 - 107
SKILT OG REKLAME

APRIL 2002

KOMMUNAL- OG REGIONALDEPARTEMENTET
BOLIG- OG BYGNINGSAVDELINGEN
POSTBOKS 8112 DEP.
0032 OSLO

INNLEDNING

Utendørs skilt og reklame har de siste ti årene med rette blitt viet mye offentlig oppmerksomhet, noe som også har kommet til uttrykk i de siste revisjonene av både veiloven og plan- og bygningsloven. Håndbøker og veiledere har sett dagens lys, og flere kommuner har nye og oppdaterte retningslinjer og vedtekter til pbl's § 107, gjerne basert på den samme litteraturen.

Blant skilt- og reklameaktørene har man kunnet registrere en viss profesjonalisering i bransjene og noe øket forståelse for myndighetenes større krav til estetikk i det offentlige rom. Samtidig har en rekke firmaer søkt om og fått sentral foretaksgodkjenning, hvilket til en viss grad skulle garantere at myndighetskravene er godt kjent. Den samme utviklingen har i noen grad også funnet sted blant brukere av skilt og reklame, seriøse gårdeiere og handelsstand.

Allikevel er det en kjensgjerning at et stort mindretall av all søknadspliktig skilt- og reklameinnretninger omsøkes, delvis grunnet lang saksbehandlingstid i kommunene, til dels svært ulik håndtering av skilt- og reklamesaker, og ikke minst det faktum at mange aktører fremdeles ikke finner det bryet verdt å sette i gang en komplisert byggesak for – etter manges mening – et ganske ubetydelig tiltak.

Samtidig opplever mange kommuner stort press i saksbehandling av byggemeldinger, både m h t behandlingstid og gebyrinntekter. Satsningen på estetikk i det offentlige rom er etterhvert blitt noe nedjustert i forhold til for fem-ti år siden, og kontroll med og saksbehandling av tiltak i strid med både materielle og formelle krav i lov og forskrift blir knapt nok prioritert.

På denne bakgrunn er det i utgangpunktet riktig tenkt av KRD å frita fra søknadsplikt deler av dagens søknadspliktige skilt- og reklameinnretninger og heller gjøre mindre tiltak – skilting – meldepliktig etter § 86a. Hvilke tiltak som skal omfattes av forandringene vil bli gjort i forskrift.

GJELDENE BESTEMMELSER – VURDERINGER OG BEHOV FOR FORENKLING

Ved forandringene av plan- og bygningsloven i 1997, ble bestemmelser om skilt- og reklametiltak spredd ut over en rekke dokumenter og paragrafer:

- Søknadsplikt av skilt- og reklameinnretninger er hjemlet i §93 g);
 - siden denne paragrafen finnes under kap. XVI, kan en forenkling av søknadsplikten ikke hjemles ved lokal vedtekt
 - unntak fra søknadsplikt er hjemlet i forskriften
 - presisering av unntaket finnes i veiledningen til forskriften (SAK)
- Godkjenning av skilt- og reklameinnretninger er hjemlet i § 107
 - lokal vedtekt kan lempe eller skjerpe lovparagrafen
- Klassifiseringen av tiltaket finnes i Godkjenningskatalogen

Allerede her er det behov for en omfattende forenkling, og det nye lovforslaget er ikke et tilfredsstillende svar på denne problemstillingen med nok en paragraf og flere forskrifter og presiseringer.

Samtidig er sprogbruken i lov, forskrift og veiledning upresis, inkonsekvent og direkte feil:

- Loven skiller mellom *skilt* og *reklameinnretning(er)*;
- Forskriften gjelder kun *reklameskilt*;

- Veiledningen gjelder kun *ikke-lysende skilt*, mens kommunen kan regulere plasseringen av *reklameskilt* ytterligere;
- Høringsnotatet nevner *skilting* (side 69), *virksomhetsskilt* (side 70 - 71) – tiltak som ikke er beskrevet i norsk lov, *reklameskilt* og *skilt* (side 70).

En lovendring burde naturligvis rette opp disse forholdene, se vedlagte artikkel med definisjoner til bruk for tiltak som omfattes av §§ 93 og 107.

Det er noe uklart om departementets forslag til forandringer vil innvirke på kommunenes adgang til å kreve tiltak i strid med formelle eller materielle krav i loven forandret eller fjernet, uten også å skrive om § 107, annet ledd. Det er likeledes en svakhet at et såpass omfattende unntak fra generell søknadsplikt ikke nevnes i lovteksten, men først dukker opp i forskrift (og evt. veileder til forskrift).

Ved lovforandringen av 1997 ble avsnittet om "...tillatelse inntil videre eller for et bestemt tidsrom..." sløyfet, samtidig som begrepet "*tillatelse er gitt for et bestemt tidsrom, ...*" benyttes i forbindelse med kommunens adgang til å kreve fjernet eller endret tiltak i strid med loven (2. ledd). Dette har i en del kommuner skapt usikkerhet om hvorvidt en tillatelse skal oppfattes som permanent eller ikke, og hvilken anledning kommunen faktisk har til å kreve tiltak fjernet som er i strid med lov eller vedtekt. Skilt og reklameinnretninger er forgjengelige tiltak som kan forfalle raskt, eller bli oppfattet annerledes hvis omgivelsene forandres. En kommune kan også på ganske kort tid forandre sitt syn på skilt og reklame, hvilket igjen kan fremtvinge behov for å kreve tiltak fjernet eller forandret. Hvis en tillatelse er gitt på permanent basis, vil kommunen bli fratatt mulighetene til å kreve slike tiltak fjernet eller forandret. Dette kan ikke være intensjonen bak lovendringen, og bør således forandres ved denne anledning.

FORENKLET MODELL: DELVIS SØKNADSFRIKAK FOR SKILT OG REKLAME

Undertegnede har ved tidligere anledninger foreslått følgende modell til forenkling av kommunens håndtering av skilt- og reklamesøknader:

1. Tiltak i tiltaksklasse 2 opprettholdes som i dag med søknadsplikt hjemlet i § 93 g).
2. Tiltak i tiltaksklasse 1 fritas helt for søknadsplikt, *forutsatt* følgende:
 - a. tiltaket er utført av foretak med sentral foretaksgodkjenning og merkes med foretakets navn og telefonnummer;
 - b. kommunen har en "moderne" og oppdatert vedtekt, alt. retningslinjer, til pbl's § 107;
 - c. kommunen forplikter seg til å benytte frilagte ressurser til økt kontroll og saksbehandling av prioriterte tiltak som åpenbart er i strid med materielle (og formelle) krav gitt i lov og/eller vedtekt;
 - d. det må kunne stilles materielle krav til et ikke søknadspliktig tiltak som gitt i § 107 med lokal vedtekt/retningslinjer, og kommunen må ha adgang til å kreve tiltaket forandret eller fjernet hvis det ikke tilfredsstiller slike krav, jfr. § 107, annet ledd.
3. Ved dyre eller potensielt kontroversielle tiltak kan tiltakshaver kreve å få behandlet søknad om tillatelse hos kommunen etter § 93 g).

I forbindelse med departementets forslag til forenkling synes allikevel denne modellen ikke tilstrekkelig hensiktsmessig, spesielt fordi mange kommuner føler at søknadsplikt er viktig og en nødvendighet for ivaretagelse av estetiske hensyn i sin kommune. Fremgår imidlertid søknadsplikt kun av § 107 har kommunene selv mulighet for, ved vedtekt, å forenkle håndteringen av skilt- og reklametilfellene, fordi denne paragrafen hører inn under kap. XVII, og ikke under kap. XVI.

FORSLAG TIL FORANDRING AV LOVEN

- I § 93 g) bør uttrykket "skilt og reklameinnretninger m.v." utgå.
- Søknadsplikt for skilt og reklame bør i sin helhet legges til § 107.
- Krav til nabovarsling og andre krav til søknaden bør skrives inn i § 107.
- Unntaket/begrensningene i forskrift og veileder bør i sin helhet skrives inn i §107, eventuelt Godkjenningskatalogen.
- Forskriften bør presisere kommunenes adgang til – gjennom vedtekt – å fritta for søknadsplikt for tiltak i tiltaksklasse 1, gjerne under de samme forutsetningene som nevnt over. Dette vil kunne påskynde kommunenes arbeid med å oppdatere/skrive ny vedtekt til § 107, hvis forenkling i håndteringen av skilt- og reklamesaker er et ønske.

FORSLAG TIL NY § 107. SKILT OG REKLAME

"Skilt- og reklameinnretninger må ikke oppføres uten at søknad på forhånd er sendt kommunen, og den deretter har gitt tillatelse. For søknaden gjelder § 93 -99. Søknadsplikt gjelder ikke for ubelyste tiltak i tiltaksklasse 1 som er under 1 kvm.

Ved avgjørelse om tillatelse skal gis, tas hensyn til bl a om skilt- eller reklameinnretning o. l. vil virke skjæmmende eller sjenerende i seg selv, i forhold til omgivelsene eller for trafikken. *Tillatelse kan bare gis inntil videre eller for et bestemt tidsrom.*

Dersom det kan skje uten hinder av tillatelse som er gitt for et bestemt tidsrom, kan kommunen gi pålegg om å fjerne eller endre enhver innretning som nevnt i første ledd, når den etter kommunens skjønn strider mot ovennevnte krav. Innretning som antas å medføre fare kan i alle tilfelle kreves fjernet ved pålegg fra kommunen.

Bestemmelsene over kan fravikes ved vedtekt."

Morten I Kerr
rådgiver